

Arrest

nr. 310 430 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 februari 2024.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Er werd aan de verzoekende partij de vraag gesteld of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het

Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 termijn – waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend – “geen afbreuk (doet) aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld”. De vreemdeling is er immers “niet (...) toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4. in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen.” (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partij heeft een vraag tot horen ingediend. Ter terechtzitting van 23 april 2024, waar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, stelt zij dat zij geen bewijs van overmacht kan voorleggen en dat ze wegens computerproblemen niet tijdig heeft kunnen reageren. De verzoekende partij wijst op artikel 6 van het EVRM en het arrest Erablière van het EHRM. Ze is van mening dat de toegang tot het recht niet mag ontnomen worden door een overdreven formalisme. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en stelt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar beroep.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest "Erablière" van het EHRM van 24 februari 2009, waarin het Hof oordeelde dat in de daar voorliggende zaak de beperking van het recht van toegang van de verzoekende partij tot de rechter, niet evenredig was aan het doel om de rechtszekerheid en een goede rechtsbedeling te verzekeren. De Raad kan in casu echter enkel opmerken dat de verzoekende partij zelf stelt dat zij geen bewijs van overmacht kan voorleggen, en dat zij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij door computerproblemen niet tijdig heeft kunnen reageren. De verzoekende partij toont dan ook helemaal geen overmacht aan. Niet alleen brengt de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs bij van haar beweerde computerproblemen, daarnaast maakt de verzoekende partij ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet tijdelijk een andere computer kon gebruiken om te voldoen aan de procedurele vereisten. Alleszins was de beperking van het recht op toegang tot de rechter, waartoe de toepassing van de bepaling leidt, perfect voorzienbaar, aangezien de griffie uitdrukkelijk op het voorschrift en de gevolgen bij niet-naleving ervan, heeft geattendeerd. De verzoekende partij maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat er in casu sprake is van overdreven formalisme, noch dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 6 van het EVRM.

Aangezien de verzoekende partij zelf ter terechtzitting aangeeft dat zij geen enkel bewijs van overmacht kan voorleggen, en zij haar loutere bewering op geen enkele concrete wijze staakt, blijft voormelde beschikking overeind.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU